

Cast Away

Jóhan Martin Christiansen, Mia Line, Simon Rasmussen,
Jean Marc Routhier & Lydia Hauge Sølvberg

Curated by Andreas Albrechtsen

Fernisering: Fredag 1.6. 2018 kl. 17-19

Udstillingsperiode: 2.6 – 30.6. 2018

Den pertentlige og tidsfikserede FedEx-medarbejder Chuck Noland redder sig i land på en øde ø, efter hans fly styrter ned i Stillehavet. Her tilbringer han 4 år af sit liv, hvor han må improvisere en moderne Robinson Crusoe-tilværelse. Ved hjælp af indsamlet vraggods og et intenst venskab med volleybolden Wilson lykkes det ham at flygte tilbage til civilisationen. Chuck 'No Land' genopstår officielt som menneske, men samfundet har for længst udfyldt hans fravær. Chuck går fra et liv som overlever til levende død – en gennemsigtig voyeur i verden.

Sådan lyder plottet i spillefilmen fra år 2000, der deler titel med udstillingen i galleriets andet rum. Harvard-professor Svetlana Boym beskriver i *The Future of Nostalgia*, hvordan Hollywood ofte vender tilbage til fortællingen om det oprindelige menneske i naturen – parallelt med udviklingen af computergenererede billeder. Siden *Jurassic Park* (1993) udkom og frem til *Avatar* (2015), har der i den amerikanske filmindustri tegnet sig et post-apokalyptisk mønster i parløbet mellem teknologien og nostalgien.

Med 3D-printerens udbredelse er relieffet blevet demokratiseret. Alt kan i princippet formgives hjemmefra og tillægges en manipuleret rumlighed. Et værktøj, der ikke blot kan materialisere vores behov men også vores længsler. På udstillingen "Cast Away" danner de 5 kunstneres værker en fragmenteret anatomi. Værkernes materiale-mæssige DNA er både industriel, digital og organisk. Kunstnerne har henholdsvis benyttet sig af stål, beton, gips, ler, papir, tyggegummi og cyberspace. Et fællestræk for værkerne er en kropslig hukommelse, der er synligt eller implicit til stede. Desuden er samtlige bidrag til udstillingen baseret på eksisterende forlæg eller 'readymades' – eksempelvis tegning, fotografi eller fundne genstande.

I **Simon Rasmussens** værk *Floater (Not To Be Reproduced)* henviser titlen til et optisk fænomen, hvor små uregelmæssige pletter, 'flydere', svæver omkring i øjets glaslegeme og dermed forstyrrer synsfeltet. Hvor Rasmussens titel refererer til noget mikroskopisk, fungerer selve værket som en reel obstruktion af beskuerens frie bevægelighed i udstillingsrummet. Den 180 cm lange, 3D-printede udstillingsbænk i gasbeton hviler i sig selv og er ikke sat i verden for at aflaste nogen. Som objekt er den funktionsløs og vender dermed de-

signprincippet ryggen. Som værk inviterer den dog beskueren til at reflektere over sin egen fysiske tilstedeværelse i forhold til rummet og de øvrige værker.

Hvor Rasmussens titel henviser til en synsforstyrrelse, er der et optisk bedrag til stede i

Jean Marc Routhiers værk på udstillingen. Med sin distinkte laserprintteknik opbygger Routhier et mikorelief af tonerstøv på papiret, som på afstand danner et figurativt udtryk – en udtværet sort smiley. Ansigtet i Routhiers værk er dog et perceptionspsykologisk puds, som vores hjerne spiller os. Fra naturens side er vi indrettet til instinktivt at danne genkendelige mønstre i vores omgivelser – for urmennesket var det en praktisk foranstaltning at kunne spotte øjne og ansigter i det skjulte. Den laserprintede smiley hos Routhier består i virkeligheden af en xylografisk reproduktion af J.Th. Lundbyes tegninger fra 1873. Både landskab og portræt smelter således sammen i det industrielle A3-format – i en fysisk forgrund og baggrund mellem fortid og nutid.

Hos **Jóhan Martin Christiansen** er gipsrelieffet med titlen *PAD* omtrent på størrelse med et gennemsnitligt ansigt – 31 x 23 cm. Hvis man løftede værket op i øjenhøjde, ville ens identitet i princippet være skjult for omverdenen. Indenfor bl.a. inuitkulturen er masken et redskab, hvor shamanen kan træde ind i åndeverdenen uden at blive genkendt. Titlen *PAD* refererer til det engelske ord for et fladt og blødt mellemlag eller skånepude. *PAD* skrives dog med versaler, hvilket peger mod en digital verden af skærme og tablets – en verden hvor man ligeledes kan optræde inkognito. 'Product (dis)placement' kan man godt tale om i forhold til Christiansens værk – gipsafstøbningen er skabt ud fra et stykke papemballage fundet i en skraldecontainer på en byggeplads. De gule tekstfragmenter, der går igen, danner ordet *Ecophon*; et isolerende produkt der optimerer akustikken i åbne kontorlandskaber. Det er et smukt ord for fyld. I Christiansens værk er hylsteret også indholdet. *PAD* er et efterbillede, en materialiseret skygge beskueren selv må gribe ud efter.

Tegningen og det skulpturelle billede stammer fra skyggen af en sovende ung mand. Skyggens omrids blev tegnet af en kvinde, der ønskede at beholde ham. Da han rejste, blev skyggen tilbage på væggen, og hendes silhuet blev sidenhen overført til et relief af kvindens far, pottemageren Butades. Men tegningens ophavsmand var altså kvinde ifølge den romerske overlevering. **Lydia Hauge Sølvbergs** relief kombinerer stregen med det skulpturelle billede. Værkets håndtegnede overflade toner frem og aktiverer rummet. *Tegnet øre* kan umiddelbart aflæses som et afskåret sansesapparat, lyttende og tavst. Men hvis man ændrer trykket i værktitlens ordlyd, får *Tegnet øre* pludselig en anden semantisk betydning. 'Tegnet' bliver til et symbol. Sølvbergs 'øre' befinder sig nu et sted mellem figuration og grammatisk tegnsætning, og dets form kunne derfor minde om et spørgsmålstegns karakteristiske kurve – et personificeret anslag man kan betro sig til.

I Wilhelm Jensens roman *Gradiva* fra 1903 taler hovedpersonen Norbert Hanold for døve øren. Hanold er en tysk arkæolog, der under et museumsbesøg i Rom bliver besat af et klassisk relief, der forestiller en gående ung kvinde, som han navngiver Gradiva. Hun viser sig for Hanold i en drøm, og han begiver sig herefter ud på en rejse gennem Italien for at finde hende. Wilhelm Jensens roman beskriver ubevidst en fiktiv psykoanalytisk case. Derfor blev romanen (og dermed også Gradiva-relieffet) behandlet med stor interesse af Sigmund Freud, der udgav en analyse heraf. Freud havde tilmed en gipsafstøbning af Gradiva hængende over den berømte divan på arbejdskontoret i Wien. **Mia Lines** værk tager afsæt i en kopi af relieffet, der findes på Kurfürstenstraße i Berlin. Line har systematisk affotograferet og skabt en digital 3D-model af relieffet, som hun ved hjælp af en CNC-fræser har fået materialiseret i jesmonite. Dertil har hun skabt et website til Gradiva, som fungerer som et fragmentarisk indblik i behandlingen af kvindefiguren og det konstante mandlige blik, som hun gennem historien har været genstand for. I det digitale rum forsøger Mia Line at lægge nye

betydningslag til fortolkningen af Gradiva – et revideret kvindeligt perspektiv på den mytologiske og objektiverede gående kvindeskikkelse.

- *Andreas Albrechtsen, 2018*

Jóhan Martin Christiansen (f. 1987, Tórshavn). MFA fra Malmø kunstakademi, 2014. Seneste udstillinger: *Lonely Hearts* (sammen med Hansina Iversen) Listahöllin, Tórshavn 2018; *SPOR Færøernes Kunstmuseum*, 2016 / *Nordatlantens Brygge*, 2017. Udvalgte gruppeudstillinger: *Vibrant Matter*, SAK Kunstbygning, Svendborg (2018). *Rainfall*, Goya Curtain, Tokio (2016). [UDEN TITEL 15], Kunsthal NORD, Aalborg (2015). *The Hot Show*, Galleri Nicolai Wallner, København (2015). *FAREWELL*, 427, Riga (2014).

Mia Line (f. 1984, DK). MFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, 2019. Seneste udstillinger: *For people who long to be somewhere else*, Østre Kapel, 2018. *Pink River Dolphins*, Kræ syndikatet, København, 2018. *Kodak*, Kunsthal ved siden af, 2017. *Stones Talk!* (solo), *Ping-pong*, København. *In the gallery #6*, Carlsbergbyens Galleri og Salon, 2017.

Simon Rasmussen (f. 1987, DK). MFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, 2017. Seneste udstillinger: *TRANSFER TRANSLATION TRANSLATION*, Galerie Reinhard Hauff, Stuttgart, 2017. *Afgang*, Kunsthal Charlottenborg, 2017. *Stay 2*, Fængslet, Horsens, 2016. *If a Lion Doesn't hunt is it still a Lion?*, Galleri Q, 2016. *Var Forbi*, Kunsthal Charlottenborg, 2014. *Friction*, DIG, London, 2014. *Printmaking, installation and poetry*, Casa-Museu Fernando Pessoa, Lissabon, 2012.

Jean Marc Routhier (f. 1987, DK). MFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, 2015 / Universität der Künste Berlin. Seneste udstillinger: *To Whom it May Concern: "pensé pour le petit-déjeuner"*, Holstebro Kunstmuseum, 2018. *Mediated Matter*, Kunsthal Charlottenborg, 2017. *Paris Internationale m. Bianca D'Alessandro*, 2017. *You may cycle the layers without alteration*, Kunsthal 44 Møen (m. Amitai Romm), 2016. *Tongue*, Bianca D'Alessandro, 2015. *Out of use*, Galleri Susanne Ottesen, 2015.

Lydia Hauge Sølvberg (f. 1989, Norge). MFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, 2017. Seneste udstillinger: *Lydia Hauge Sølvberg*, Bianca D'Alessandro, 2018. *Flesh*, RØM, København, 2018. *Skovsnogen - Deep Forest Artland*, Kibæk, 2017. *Afgang* 2017, Kunsthal Charlottenborg. *Tung kasse*, Den Nordiske Ambassade, København, 2016.